

Prasītāji turklāt apgalvo, ka Komisija pieļāva gan tiesību kļūdu, gan faktu novērtējuma kļūdu, atturēšanas nolūkā palielinot prasītājiem uzlikto soda naudu par 50 %. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija atturēšanas ietekmi novērtēja nepareizi un pretēji Padomes Regulas 1/2003 23. pantam, Komisijas 1998. gada vadlīnijām [par soda noteikšanas metodēm], kā arī pretēji vispārējiem soda naudas uzlikšanas, sodīšanas un samērīguma principiem, ņemot vērā to, ka prasītāju uzņēmums kļuva lielāks par citām attiecīgajā pārkāpumā iesaistītām sabiedrībām [cita uzņēmuma] iegūšanas rezultātā pārkāpuma pašās beigās vai pēc tā. Šajā pašā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija kļūdījās, ņemot vērā tikai apgrozījumu, nevis visus prasītāja apstākļus.

Visbeidzot prasītāji apgalvo, ka Komisija acīmredzami pieļāva tiesību kļūdu, soda naudas uzlikšanas nolūkos ņemot vērā ne tikai ražotāju "pārveides maržu" [*conversion margin*], pārstrādājot varu sanitārtehnikas caurulēs, bet arī pamatā esošo vara apgrozījumu, kas nebija nekādas pretlikumīgas sadarbības sastāvdaļa. Atbilstoši prasītājiem šādas kļūdas rezultātā tika noteikts nesamērīgi liela soda nauda.

(⁴) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 04.01.2003., 1. lpp.

**Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko
Halcor Metal Works S.A. iesniedza 2005. gada 21. janvārī**

(lieta T-21/05)

(2005/C 82/66)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla Halcor Metal Works S.A., Atēnas (Grieķija), ko pārstāv I. S. Forrester, Barrister, un advokāti A. P. Schulz un A. Komninos.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmuma 1. panta f) punktu un 2. panta d) punktu, ciktāl Halcor tiek uzlikta soda nauda;

- pakārtoti, noteikt samazinātu soda naudas apmēru, kas Tiesai šķiet piemērots, izmantojot tās neierobežoto diskrecionāro varu saskaņā ar EKL 229. pantu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd soda naudu, kas tam uzlikta ar Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmumu par EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu lietā COMP/E-1/38.069, ar kuru atzīst trīs atsevišķus pārkāpumus vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības atbalstam prasītājs vispirms apgalvo, ka tā rīcība nebija sodāma. Atbilstoši prasītājam tā rīcībā nebija darbību, kas būtu sodāmas saskaņā ar EKL 81. pantu, jo tas bija pakļauts spaidiem no citiem lēmuma adresātiem un tā dalība kartelī kā uz eksportu un izaugsmi orientētam uzņēmumam bija izvairīga un pasīva.

Prasītājs arī apgalvo, ka tā soda naudas izejas punkts bija acīmredzami kļūdaini noteikts, un tas pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītājs norāda – lai arī lēmumā apsūdzēti citi adresāti par iesaistīšanos trīs atsevišķos pārkāpumos, prasītājs tika apsūdzēts tikai par iesaistīšanos vienā pārkāpumā, tomēr soda naudas pamatsumma tika aprēķināta tādā pašā veidā, kā visiem adresātiem. Prasītājs arī apgalvo, ka tas nestiprināja vienošanos un ka lēmumā pārkāpuma ģeogrāfiskajā ietvarā nepareizi iekļauta Grieķija.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka palielinājums par ilgumu ir acīmredzama novērtējuma un tiesību kļūda.

Visbeidzot prasītājs apgalvo, ka tam uzliktā soda nauda bija nesamērīga salīdzinājumā ar citiem lēmuma adresātiem uzliktajām soda naudām un ņemot vērā prasītāja īpašos apstākļus. Šajā sakarā prasītājs atsauca uz brīvprātīgu atteikšanos no dalības 1999. gada sanāksmēs divus gadus pirms Komisija uzzināja par karteli, uz tā īslaicīgo dalību sanāksmēs, tā pasīvo klātbūtni un uz faktu, ka tas iesniedza Komisijai pilnīgu dokumentāciju, uz kā tika balstīti iebildumi un lēmums.